

der var udskrevet nye Skatter, den skyldtes en Kursgevinst ved Konvertering af et Laan, og endelig skyldtes den, men kun for en meget ringe Del, Sparsommelighed hos den tidligere Minister. Der var intet at berømme Ministeren for, sagde det ærede Medlem. Jeg berømmede imidlertid ikke den tidligere Minister, jeg nævnte kun Kendsgerningerne, og jeg vil sige, at der bliver efterhaanden noget latterligt i den Maade, hvorpaa skiftende Ministerier er bange for, at det skal blive sagt, at der er foretaget en fornuftig Handling af en tidligere Finansminister. Undertiden forekommer det mig, at det fører helt ud i det latterlige, som f. Eks. i dette Tilfælde, hvor jeg ikke har berømmet den tidligere Minister, men hvor der med Hensyn til hans Handlinger kun foreligger det ubestridelige, at han fik 3 Partier til at tiltræde Skatter paa et fornuftigt Grundlag, hvorved den Landmandsbankgæld til Nationalbanken, som Venstres Finansminister havde paadraget Staten, tilbagebetales, at han foretog en Konvertering af et amerikansk Laan paa et Tidspunkt, der, saavidt jeg kan skønne, naar alt tages i Betragtning, var et for Statskassen heldigt Tidspunkt, og at hans Administration indadtil i Finansministeriet var upaaklagelig, og i det hele taget, at den tidligere Finansminister havde vist at have visse for en Finansminister gode Egenskaber. Jeg synes, at det ærede Medlem skulde lade dette staa ved sit Værd; vil han ikke berømme det, her er sket, hvad jeg heller ikke har gjort, saa lad dog være at komme med en smaalig Forringelse deraf. Jeg kan for min Del forsikre, at hvis det gennem et Par Aar skulde hænde den nuværende Finansminister, at han viser et heldigt Haandelag paa 3 saadanne Punkter som de her nævnte, skal jeg ikke nøjes med blot at nævne det som en Kendsgerning, men jeg skal berømme ham meget stærkt, skønt han ikke tilhører samme Parti som jeg.

I denne Forbindelse vil jeg gerne sige, at naar man fra Ministeriets Side anfører, med hvilke Beløb de offentlige Byrder for Erhvervslivet skulde være lettet, saa forekommer det mig, at Ministeriet i lidt for høj Grad vildleder Befolkningen gennem de Tal, det nævner. Man nævner Beløb, der spares paa forskellige Konti; men man nævner ikke, at disse Besparelser giver sig Udslag paa den Maade, at de paagældende Udgifter flyttes over paa Kommunerne og andre Institutioner, saa at den reelle Besparelse nedsættes eller maaske helt falder bort. Og naar den højtærede Statsminister i denne Forbindelse har nævnt, at Ned-

skæringen sidste Vinter skulde bevirke i den kommende Tid en aarlig Lettelse for Erhvervslivet paa 100 Mill. Kr., saa er dette jo et Tal, om hvilket alle, der har været med i Arbejdet herinde sidste Vinter, ved, at det er et fuldkomment Fantasil. Det afdøde Medlem af Tinget, Martin Hansen, gjorde det hele op i Fjor. Han naaede dog ikke højere end til 55 Mill. Kr., hvilket allerede er alt for højt, naar man tager Hensyn til, hvad jeg her har nævnt om Overflytning, Overvæltning af Udgifterne. Naar den højtærede Statsminister sidder med sine Nedskæringslove, som han har gennemført, minder han om Barnet, der sidder ved Strandbredden og leger med Smaastenene og morer sig med at tillægge dem Værdi af meget store Penge; Barnet luller sig ind i Fantasier om at være overmaade rig. Paa samme Maade som Barnet ikke narrer de voksne, paa samme Maade tror jeg at turde sige, at Ministeren hverken narrer Rigsdagen eller den Befolkning, som føler, hvor Skoen trykker.

Den højtærede Minister talte om de Bemærkninger, jeg havde gjort angaaende Forholdet mellem den direkte og den indirekte Beskatning her i Landet. Der bliver nu Lejlighed til at behandle hele dette Spørgsmaal under Behandlingen af de Lovforslag, der er forelagt i Dag. Den højtærede Minister erkendte jo, at der var sket en uhyre Forskydning fra direkte til indirekte Skatter her i Landet gennem de sidste 5—6 Aar. Den højtærede Minister føjede saa til, at det var ikke dette, man burde hæfte sig ved; det afgørende var, at naar man sammenlignede Forholdet mellem den direkte og den indirekte Beskatning nu og i Tiden før Krigen, saa vilde man se, at der den Gang var en lige saa stor Del af Statens Skatteindtægter, der kom ind gennem den indirekte Beskatning som nu. Dette er rigtigt. Men det forekommer mig, at man maa erindre, at Demokratiet, og ogsaa Venstre, den Gang netop tog Ordet for en Politik, der gik ud paa en Overførelse af Skattebyrden fra de indirekte til de direkte Skatter. Og det var denne Overførelse, der skete i meget stort Omfang i Krigsaarene, selvfølgelig i højere Grad, end det vilde have været muligt under normale Forhold. Men det er hele denne Overførelse fra indirekte til direkte Beskatning, som der nu ikke er fastholdt noget af. Netop den nuværende højtærede Finansministers Finanspolitik har ført os tilbage til Tilstanden før Krigen, en Tilstand, som Demokratiet da var enig om, at man maatte ændre. Og med det forelagte Finanslovsforslag for 1928—29 er